

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem Brno, Lidická 960/81, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2025, č. j. 33 Az 24/2024 – 39,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2024, č. j. OAM-369/ZA-ZA11-ZA20-2024, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Brně výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil obavami z uvěznění, protože byl aktivní proti režimu prezidenta Lukašenka v Bělorusku. Do České republiky přišel v roce 2013, žije zde více než 10 let a má zde partnerku, přičemž dříve zde měl udělený pobyt za účelem studia a zaměstnání. Nikdy nebyl členem politické strany či skupiny, nicméně po prezidentských volbách v roce 2020 se politicky angažoval, konkrétně se zúčastnil několika demonstrací v Praze a Brně, vždy pouze jako řadový účastník. Nadto byl aktivní na sociálních sítích, kde komentoval dění v Bělorusku a sdílel různé příspěvky. Veškerou tuto aktivitu však před cestou do Běloruska v létě 2022 odstranil.

[3] Krajský soud neshledal uplatněné žalobní námitky důvodnými. Ve vztahu k *nesprávnému posouzení účasti žalobce na demonstracích* krajský soud akcentoval, že se konaly na území České republiky, přičemž žalobce se jich vždy zúčastnil pasivně toliko jako řadový člen. Z toho důvodu je výrazně snížena pravděpodobnost, že by na sebe žalobce

připoutal pozornost běloruských bezpečnostních složek a čelil po návratu do vlasti pronásledování. Současně krajský soud poznamenal, že z Informace OAMP: *Bělorusko: Situace účastníků protestů z roku 2020* ze dne 23. 4. 2024 nelze dovodit, že by žalobci z důvodu jeho účasti na demonstracích v České republice reálně hrozilo pronásledování, poněvadž předmětem zájmu běloruských bezpečnostních složek jsou především ty osoby, které se účastnily povolebních protestů přímo v Bělorusku. Konečně krajský soud poukázal na vyjádření žalobce při pohovoru, při němž připustil, že mu za jeho účast na protestech konaných v České republice nejspíš žádný trest nehrozí.

[4] Krajský soud se rovněž neztotožnil s námitkou, že by byl žalobce *v důsledku jeho činnosti na sociálních sítích vystaven nebezpečí pronásledování*. Připomenul, že žalobce svůj dřívější obsah na sociálních sítích smazal, a to před vycestováním do vlasti v roce 2022 za účelem výměny cestovního dokladu. Žalobci v případě jeho obav z postihu za aktivity na sociálních sítích nic nebrání, aby před návratem do vlasti zbývající obsah definitivně smazal.

[5] Závěrem krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že azylově *relevantní může být i jen samotná délka pobytu žalobce v České republice*, protože nespadá pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu v § 12 zákona o azylu. Současně z výše zmiňované Informace OAMP plyne, že pokud se osoba dlouhodobě se zdržující v zahraničí vrací zpět do Běloruska, nečelí žádným postihům, není-li vedena jako odpůrce tamního režimu nebo proti ní nebylo zahájeno trestní řízení; do této kategorie žalobce nespadá.

[6] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)

[7] Stěžovatel považuje kasační stížnost za přijatelnou. Přesah vlastních zájmů spatřuje v zásadním pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení, neboť krajský soud svým rozhodnutím nezrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu nevrátil za účelem doplnění dokazování k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel má především za to že z Informace OAMP: *Bělorusko: Situace účastníků protestů z roku 2020* ze dne 23. 4. 2024 nevyplývá, že by předmětem zájmu běloruských bezpečnostních složek byly jen a pouze osoby, které se účastnily povolebních protestů přímo v Bělorusku. K takovému závěru uvedená zpráva dostatečný podklad neposkytuje. Rovněž nelze stěžovatelovy obavy považovat za neopodstatněné proto, že v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl domněnku, že mu za jeho účast na protestech v České republice nejspíš žádný trest nehrozí. Zjistit rozhodné skutečnosti o zemi původu stěžovatele a opatřit k tomu relevantní informace totiž bylo úkolem žalovaného.

[9] K závěru krajského soudu, že existují způsoby, jak aktivity stěžovatele na sociálních sítích vymazat, aniž by byly dohledatelné jinými uživateli, stěžovatel namítá, že z ničeho nevyplývá, že by běloruské orgány monitoring sociálních sítí v současné době přerušily či zastavily anebo, že by se omezoval pouze na uživatele sociálních sítí nacházející se na území Běloruska. Není tudíž vyloučeno, že by aktuální digitální stopa stěžovatele nemohla být již zachycena a že by v takovém případě smazání obsahu sociálních sítí (byť by bylo úspěšné) bylo s to stěžovateli poskytnout dostatečnou ochranu před rizikem pronásledování z důvodu jím publikovaného obsahu na sociálních sítích.

pokračování

[10] Konečně stěžovatel namítá, že jeho dlouhodobý pobyt na území České republiky není z hlediska posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany zjevně irelevantní, neboť ve své podstatě může „*potencovat*“ jiné, jím uvedené důvody. Existence pobytu na území České republiky je jednoduše ověřitelná, a proto může podle stěžovatele potenciálně zvyšovat zájem běloruských úřadů o jeho osobu a ve svém důsledku tak nelze vyloučit, že například právě jeho aktivita na sociálních sítích bude monitorována. Pokud měl žalovaný prokazatelně k dispozici zprávu zabývající se situací neúspěšných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany navracejících se do Běloruska (zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 14. 4. 2022: *Bělorusko, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu*), měl ji učinit součástí spisu. Neztotožňuje se proto s krajským soudem, že by tak žalovaný nemusel postupovat mimo jiné s ohledem na to, že se v minulosti stěžovatel již několikrát do Běloruska vrátil a pobyl tam několik týdnů.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že považuje rozsudek krajského soudu za souladný se zákonem. Poukazuje na totožnost a opakování námitek, které byly obsaženy již v žalobě. Navrhl proto kasační stížnost odmítnout jako nepřipustnou, eventuálně ji zamítnout.

[12] S ohledem na to, jak je kasační stížnost formulována, musí se Nejvyšší správní soud nejdříve vypořádat s otázkou její přípustnosti podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je nepřipustná.

[14] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s., *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. V § 103 s. ř. s. jsou uvedeny typové důvody vad rozhodnutí krajského soudu. Tyto důvody se tedy musí upínat právě ke kasační stížnosti napadenému soudnímu rozhodnutí, tj. buď proti důvodům, na kterých toto rozhodnutí stojí, nebo proti jemu předcházejícímu procesnímu postupu krajského soudu. Cílem citovaného ustanovení není omezit právo na přístup k soudní ochraně, ale zachovat kasační charakter řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 5 Azs 345/2020-17; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Stěžovatel je povinen v kasační stížnosti vymezit rozsah přezkumu napadeného soudního rozhodnutí a musí předeštěřit a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu, a ze kterých konkrétních důvodů závěry soudu považuje za nezákonné, respektive nepřezkoumatelné. Musí vylíčit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud vůči němu dopustit, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41, odst. [10], nebo usnesení ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 Azs 41/2023-38, odst. [9], a v nich citovanou judikaturu). To znamená, že „*[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.)

[15] K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, podle kterého kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Zastoupení advokátem v kasačním řízení je stanoveno „*především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. [...] smyslem bylo umožnit v kasačním řízení, pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.*“

[16] Uvedený výklad důvodu nepřipustnosti kasační stížnosti není jen součástí ustálené judikatury kasačního soudu, nýbrž jej stvrdil také Ústavní soud, který v něm neshledal porušení základního práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23, bod 17, a v něm odkazovaná usnesení).

[17] Právě uvedené závěry se týkají i předmětné kasační stížnosti. Stěžovatel v ní totiž fakticky pouze opakuje své žalobní námitky, které již byly vypořádány krajským soudem. Kasační stížnost rekapituluje obsah žaloby a odůvodnění rozsudku, přičemž rozdíly mezi ní a žalobou nejsou dostatečné. Podle rozsudku tohoto soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40, stěžovatel sice může zopakovat svou žalobní argumentaci v případě, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nicméně není-li stěžovatel spokojen se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z kasační stížnosti zřejmé, které závěry považuje za nesprávné a z jakého důvodu. Tímto směrem však argumentace v kasační stížnosti nesměruje. Ačkoli stěžovatel podřadil své důvody pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tyto náležitě nekonkretizoval ve vztahu k napadenému rozsudku. Zároveň některé výtky v kasační stížnosti mají charakter prostého nesouhlasu se závěry napadeného rozsudku, tudíž nesplňují pro svoji nekonkrétnost požadavky shrnuté v odst. [14] a [15] výše, a nejedná se tak o kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021-40).

[18] Konkrétně námitka „*účast žalobce na protivládních demonstracích*“ obdobně jako v žalobě uvádí, že z Informace OAMP. *Bělorusko: Situace účastníků protestů z roku 2020* ze dne 23. 4. 2024 nevyplývá, že by předmětem zájmu bezpečnostních složek byly pouze ty osoby, které se účastnily demonstrací přímo v Bělorusku. Navazující argumentace mířící na neopodstatněnost závěru uvedeného výše v odst. [3] *in fine* je jen prostým nesouhlasem stěžovatele s názorem krajského soudu, nereagujícím na jím vyslovené závěry, tudíž nesplňuje požadavky kladené na formulaci kasační námitky.

[19] Rovněž námitky týkající se „*aktivit žalobce na sociálních sítích*“ a „*dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky*“ jsou nepřipustné. V případě první z nich stěžovatel toliko opakuje žalobní tvrzení, že jeho digitální stopa mohla být již zachycena běloruskými úřady, aniž by se jakkoli vyjádřil k postupu, úvahám a závěrům krajského soudu na toto téma obsaženým v odůvodnění napadeného rozsudku. Námitka týkající se azylové relevance dlouhodobého pobytu stěžovatele představuje toliko parafrázi žalobní argumentace. Nadto

pokračování

tvrzení uvedené výše v odst. [10], že dlouhodobý pobyt může „*potencovat*“ jiné uvedené důvody, mohl stěžovatel uplatnit již v řízení před krajským soudem. To platí i pro argument, že měl žalovaný vycházet ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 14. 4. 2022: *Bělorusko, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu* i přesto, že se stěžovatel několikrát do Běloruska vrátil a krátce tam pobýval.

[20] Jelikož je kasační stížnost jako celek nepřipustná, Nejvyšší správní soud ji podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

[21] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu